

LBRIS

We know
books

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebru Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

Agatha Christie

CELE ȘAPTE CADRANE

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA
București

The Seven Dials Mystery Copyright © 1929 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature
and the AC Monogram Logo are registered trade marks
of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Agatha Christie Roundels Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.

Used with permission.

www.agathachristie.com

Ilustrație copertă © Netflix 2026

Utilizat cu permisiune.



Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cele Șapte Cadrane

Agatha Christie

Copyright © 2026 Agatha Christie Limited
pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Coperta: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA

Cele Șapte Cadrane / Agatha Christie;

trad. din lb. engleză de Laura Berteanu. –

București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-686-4

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111

Capitolul 1

DESPRE TREZITUL DEVREME

Jimmy Thesiger, un tânăr foarte plăcut și amabil, apăru coborând în grabă, câte două trepte deodată, scara cea mare a conacului Chimneys. Atât era de zorit, încât se izbi de Tredwell, major-domul impunător, tocmai în clipa în care acesta traversa holul cu o tavă de cafea proaspătă și fierbinte. Grație extraordinarei prezențe de spirit și agilității ieșite din comun de care dădu dovadă Tredwell, nu se întâmplă nici o catastrofă.

– Îmi pare rău! se scuză Jimmy. Spune-mi, Tredwell, sunt ultimul?

– Nu, domnule. Domnul Wade nu a coborât încă.

– Asta e bine, zise Jimmy și intră în salonul pentru micul-dejun.

Încăperea era goală cu excepția gazdei, iar privirea încărcată de reproș a acesteia îi produse lui Jimmy aceeași senzație de disconfort pe care o simțea atunci când vedea ochii peștilor morți expuși pe taraba vreunui pescar. Și totuși, pe toți

dracii, de ce se uita femeia la el în felul ăsta? Pur și simplu, nimeni nu cobora fix la 9.30 când stătea într-o casă la țară. Ce-i drept, 11.15 era posibil să fi fost totuși cam exagerat, dar chiar și așa...

- Mă tem că am întârziat puțin, Lady Coote. Ce este?

- Oh, nu contează, spuse Lady Coote, cu voce melancolică.

De fapt, o deranja foarte tare când oamenii întârziiau la micul-dejun. În primii zece ani de căsnicie, Sir Oswald Coote (pe atunci, doar *domnul* Coote) făcea, ca s-o spunem pe șleau, un tărăboi de întorcea și iadul cu susul în jos dacă masa de dimineață îi era întârziată chiar și numai cu o jumătate de minut peste ora 8.00. Lady Coote fusese educată prin disciplină severă să privească lipsa de punctualitate ca pe un păcat capital, absolut de neiertat. Și obiceiurile împământenite nu trec așa ușor. Era totodată o femeie dintr-o bucată și nu putea să nu se întrebe ce ar fi putut realiza acești tineri în viață fără să se trezească devreme. După cum le spunea adesea Sir Oswald reporterilor și altora: „Consider că succesul meu se datorează în întregime obiceiului de a mă trezi devreme dimineața, stilului de viață frugal și tabieturilor metodice“.

Lady Coote era o femeie masivă și frumoasă, deși stilul ei ar fi putut fi considerat tragic. Avea

ochi mari, mereu triști, și vocea adâncă. Un artist în căutarea unui model pentru *Rachel plângându-și copiii* ar fi fost încântat peste măsură să o descopere pe Lady Coote. Și ar fi dat foarte bine și într-o melodramă, soția profund nedreptățită de personajul negativ, croindu-și cu greu drum prin nămeți, pe o ninsoare deasă.

Arăta de parcă ar fi ascuns un secret teribil de trist, deși, în realitate, Lady Coote nu avusese nici un fel de necaz în viață, cu excepția ridicării și prosperității meteorice a lui Sir Oswald. În tinerețe, fusese adeseori jovială și plină de viață, foarte îndrăgostită de Oswald Coote, tânărul ambițios de la magazinul de biciclete de lângă magazinul de unelte al tatălui ei. Trăiseră foarte fericiți împreună, mai întâi în două camere, apoi într-o căsuță mică, după care într-o casă mai mare, apoi, pe rând, în case din ce în ce mai impunătoare, dar întotdeauna la o distanță rezonabilă de „Uzine“, până când Sir Oswald ajunsese la o poziție atât de importantă, încât el și „Uzinele“ nu mai erau interdependenți și fusese plăcerea lui să închirieze cele mai mari și mai splendide vile disponibile pe întregul teritoriu al Angliei. Chimneys era o locație istorică și, când o închiriasse de la marchizul de Caterham pentru doi ani, Sir Oswald simțise că atinsese apogeul ambițiilor sale.

Lady Coote nu era la fel de încântată. Era mai tot timpul singură. Principala ei formă de relaxare

În primii ani de căsnicie fusese să stea de vorbă cu fata în casă – și, chiar și după ce „fata“ se transformase în trei fete, conversațiile cu servitoarele ei rămăseseră principala distracție a zilei pentru Lady Coote. Acum, cu un întreg alai de servitoare, un majordom ca un arhiepiscop, mai mulți valeți de proporții impunătoare, o mulțime de slujnice care zoreau prin bucătărie și spălătorie, un bucătar străin înfricoșător, mereu furios, și o menajeră de dimensiuni colosale, care scârțâia și foșnea atunci când se mișca, Lady Coote era ca o naufragiată pe o insulă pustie.

Oftă acum dramatic și ieși tăcută pe ușile franțuzești deschise, spre ușurarea lui Jimmy Thesiger, care se grăbi să se servească cu încă o porție de rinichi și șuncă.

Lady Coote rămase câteva momente pe terasă, într-o postură tragică, apoi își făcu curaj să-l abordeze pe MacDonald, grădinarul-șef, care își supraveghea cu ochi autocritic domeniul peste care era stăpân. MacDonald era un adevărat prinț printre grădinari. Își știa menirea – anume, aceea de a domni. Și domnea – despotic.

Lady Coote îl abordă, timidă:

– Bună dimineața, MacDonald!

– Bună dimineața, milady!

Vorbea așa cum trebuia să vorbească un grădinar-șef, sobru, dar cu demnitate, asemenea unui împărat la o înmormântare.

– Mă întrebam... am putea mânca niște struguri din aceia târzii diseară, la desert?

– Nu sunt încă gata de cules, zise MacDonald. Vorbea blând, dar hotărât.

– Oh! exclamă Lady Coote. Își făcu curaj. Oh! Dar am fost ieri la sera din spate și am gustat unul și mi s-a părut foarte bun.

MacDonald se uită la ea și Lady Coote roși. O făcea să se simtă ca și cum și-ar fi permis o libertate impardonabilă. În mod evident, răposata marchiză de Caterham nu comisese niciodată o asemenea greșală – anume, să intre într-una dintre serele ei și să mănânce din struguri.

– Dacă ați fi cerut, milady, aș fi pus să vi se taie niște ciorchini și să vă fie trimiși, spuse MacDonald, sever.

– Oh, mulțumesc! zise Lady Coote. Da, așa o să fac data viitoare.

– Dar nu sunt încă gata de cules.

– Nu, murmură Lady Coote. Nu, presupun că nu sunt. Să-i mai lăsăm, atunci.

MacDonald păstră o tăcere solemnă. Lady Coote își făcu încă o dată curaj.

– Voiam să vorbesc cu dumneata despre peluza din spatele grădinii de trandafiri. Mă întrebam dacă ar putea fi folosită ca teren de golf. Lui Sir Oswald îi place foarte mult jocul de golf.

„Și de ce nu?“ își spuse Lady Coote în sinea ei. Învățase istoria Angliei. Nu jucaseră și Francis

Drake și cavalerii care îl însoțeau golf atunci când se semnase Armada? Cu siguranță era un joc de gentlemeni în legătură cu care MacDonald nu ar fi putut avea obiecții rezonabile. Dar își făcuse calculele fără să țină seama de trăsătura principală a oricărui grădinar-șef bun – aceea de a se opune fiecărei sugestii care i se făcea.

– Fără îndoială că ar putea fi folosită pentru acest scop, spuse MacDonald, evaziv.

Strecură o notă descurajantă în tonul vocii, adevăratul său obiectiv fiind acela de a o ademini pe Lady Coote spre distrugere.

– Dacă ar fi curățată și... ăăăm... și iarba cosită... și... ăăăm... aranjată? continuă ea, cu speranță.

– Mda, zise încet MacDonald. S-ar putea face. Dar ar însemna să-l iau pe William din zona de sud.

– Oh! făcu Lady Coote, cu îndoială.

Cuvintele *zona de sud* nu însemnau absolut nimic pentru ea – îi aminteau doar vag de un cântec scoțian –, însă era evident că, pentru MacDonald, constituiau un obstacol de netrecut.

– Și ar fi mare păcat, spuse MacDonald.

– Oh, desigur, zise Lady Coote. *Ar fi.*

Și se întrebă de ce se grăbise să-l aprobe.

MacDonald o privi insistent.

– Desigur, spuse el, dacă e ordinul dumneavoastră, milady...

Lăsa fraza neterminată. Dar tonul lui amenințător era prea mult pentru Lady Coote. Capitula pe dată.

– Oh, nu, zise ea. Înțeleg ce spui, MacDonald. N...nu, William trebuie să rămână în zona de sud.

– Așa ziceam și eu, milady.

– Da, spuse Lady Coote. Da, cu siguranță.

– Mă gândeam că o să fiți de acord, milady, zise MacDonald.

– Oh, cu siguranță, spuse din nou Lady Coote. MacDonald își atinse pălăria și se îndepărtă.

Lady Coote oftă nefericită și rămase privind după el. Jimmy Thesiger, cu burta plină de șuncă și rinichi, ieși pe terasă, lângă ea, și oftă la rândul lui, deși în cu totul alt fel.

– Grozavă dimineață, nu? observă el.

– Este? zise Lady Coote, absentă. Oh, presupun că e. Nu observasem.

– Unde sunt ceilalți? Au ieșit pe lac?

– Presupun. Vreau să spun, nu m-ar mira dacă ar fi acolo.

Lady Coote se răsuci pe călcâie și se întoarse în casă cu mers apăsător. Tredwell tocmai examina ibricul de cafea.

– Oh, Doamne! exclamă Lady Coote. Domnul... Domnul...

– Wade, milady?

– Da, domnul Wade. Tot nu a coborât?

– Nu, milady.

- Doar n-o să-mi spui, zise Bill Eversleigh, că Gerry Wade încă nu s-a trezit? Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

- Dacă nu are grijă, spuse Ronny Devereux, o să rateze complet micul-dejun într-o zi - și o să se trezească direct la prânz sau la ceaiul de după-amiază când o să se rostogolească din pat.

- Păcat, spuse fata căreia i se zicea Socks. Pentru că o deranjează atât de tare pe Lady Coote. Se aseamănă din ce în ce mai mult cu o găină care vrea să facă un ou, dar nu poate. Mare păcat!

- Hai să-l dăm jos din pat! sugeră Bill. Vino, Jimmy!

- Oh! Haideți să fim ceva mai subtili de atât, spuse fata numită Socks - *subtil* părea să fie unul dintre cuvintele ei preferate, îl folosea foarte des.

- Eu nu sunt subtil, zise Jimmy. Nu știu cum.

- Haideți să ne gândim toți și să facem ceva împreună, mâine-dimineață, sugeră vag Ronny. Ca, de pildă, să-l trezim la 7.00. O să dăm casa peste cap. Lui Tredwell o să-i pice favoriții falși și-o să scape ceainicul. Lady Coote o să facă o criză și o să leșine în brațele lui Bill - fiindcă Bill e cel mai puternic. Sir Oswald o să facă *Ha!* și oțelul o să crească cu un punct și cinci optimi. Pongo o să aibă o manifestare emoțională și-o să-și arunce ochelarii pe jos, după care o să calce pe ei.

- Nu-l știi pe Gerry, spuse Jimmy. Îndrăznesc să spun că niște apă rece *ar putea* să-l trezească - dacă

l-am stropi cum trebuie. Dar s-ar întoarce pe partea cealaltă și-ar adormi numaidecât la loc.

- Oh, trebuie să ne gândim la ceva mai subtil decât apă rece, spuse Socks.

- Adică la ce? întrebă direct Ronny.

Și nimeni nu avu un răspuns.

- Ar trebui să ne putem gândi la ceva, spuse Bill. Cine e cât de cât deștept?

- Pongo, zise Jimmy. Și iată-l că vine, grăbit ca întotdeauna. Pongo a fost mereu deștept. A fost nenorocul lui, încă din fragedă tinerețe. Haideți să-l recrutăm pe Pongo!

Domnul Bateman ascultă răbdător relatarea oarecum incoerentă. Avea atitudinea cuiva pregătit pentru luptă. Le oferi soluția fără să piardă timpul.

- Aș sugera un ceas deșteptător, spuse el sec. Eu, unul, folosesc întotdeauna așa ceva, de teamă să nu dorm mai mult decât trebuie. Consider că un ceai adus fără zgomot devreme dimineața nu are întotdeauna puterea de a te trezi.

Și se îndepărtă în grabă.

- Un ceas deșteptător!

Ronny clătină din cap.

- Un singur ceas deșteptător? Ar fi nevoie de zece ca să-l deranjeze pe Gerry Wade.

- Și de ce nu?

Bill era sincer entuziasmat.

- Știu! Să mergem toți la piața Basing și să cum-
părăm fiecare câte un ceas deșteptător.

Urmară răsede și planul fu discutat. Bill și Ronny
se duseră să aducă mașinile. Jimmy fu trimis să
spioneze în salonul de mese. Se întoarse repede.

- Da, e acolo. Recuperează timpul pierdut și în-
fulecă pâine prăjită cu marmeladă. Cum să facem
ca să nu vină cu noi?

Hotărâra să o abordeze pe Lady Coote și s-o in-
struiască să-l țină pe loc. Jimmy, Nancy și Helen
îndepliniră această sarcină. Lady Coote se arată
nedumerită și îngrijorată.

- O farsă? O să aveți grijă, da, dragii mei? Vreau
să spun, n-o să spargeți mobila, n-o să stricați ni-
mic și n-o să folosiți prea multă apă? Trebuie să
predăm casa proprietarilor săptămâna viitoare,
știți doar. N-aș vrea ca Lord Caterham să creadă...

Bill, care se întorsese de la garaj, interveni ca
s-o asigure:

- E-n regulă, Lady Coote. Bundle Brent - fiica
lui Lord Caterham - mi-e prietenă foarte bună.
Și ea n-ar avea nimic împotriva - absolut nimic!
Credeți-mă pe cuvânt! Și, în orice caz, n-o să stri-
căm nimic. E o treabă foarte discretă.

- Subtilă, spuse fata zisă Socks.

Lady Coote se duse tristă pe terasă tocmai când
Gerald Wade ieșea din salonul pentru micul-de-
jun. Jimmy Thesiger era un tânăr blond și buclat
ca un heruvim, dar despre Gerald Wade se putea

spune că era și mai blond, și mai buclat, iar ex-
presia lui stupidă făcea ca fața lui Jimmy să pară,
prin comparație, de-a dreptul inteligentă.

- Bună dimineața, Lady Coote! spuse Gerald
Wade. Unde sunt toți ceilalți?

- S-au dus toți la Basing, răspunse Lady Coote,
cu vocea ei adâncă și melancolică.

- Cam devreme pentru glume, zise domnul
Wade.

- Nu e chiar atât de devreme, îi atrase atenția
Lady Coote.

- Mă tem că am coborât cam târziu, spuse dom-
nul Wade, cu o sinceritate dezarmantă. E un lu-
cru extraordinar, dar, oriunde se întâmplă să stau,
sunt întotdeauna ultimul care coboară.

- Extraordinar! spuse Lady Coote.

- Nu știi de ce se întâmplă așa, zise domnul
Wade, căzând pe gânduri. Nu-mi dau seama.

- De ce nu te scoli, pur și simplu? îi sugeră Lady
Coote.

- Oh! făcu domnul Wade - simplitatea soluției
părea să-l fi luat prin surprindere.

Lady Coote continuă cu seriozitate:

- L-am auzit de multe ori pe Sir Oswald spu-
nând că nimic nu-i mai important pentru un tâ-
năr la început de drum ca obiceiul de a fi punctual.

- Oh, știu, spuse domnul Wade. Și trebuie
să fiu, în oraș. Vreau să spun, trebuie să mă pre-
zint la Biroul de Afaceri Externe la ora 11.00.

Să nu credeți că sunt tot timpul un pierde-vară, Lady Coote. Hei, voiam să vă spun, aveți niște flori foarte frumoase în zona de sud. Nu mai știu cum se numesc, dar am și eu acasă – chestiile alea mov. Sora mea este pasionată de grădinărit.

Atenția lui Lady Coote fu numaidecât distrasă. Uită complet de supărare.

– Ce fel de grădinari aveți?

– Oh, avem unul singur. Un caraghios bătrân, cred. Nu știe prea multe, dar face ce i se spune. Și asta e nemaipomenit, nu?

Lady Coote răspunse că într-adevăr era, cu atâta încărcătură emoțională în voce, încât s-ar fi dovedit cu adevărat o mare actriță. Începură să discute despre grădinărit.

Între timp, expediția mergea bine. Magazinul principal din piața Basing fusese invadat și cererea bruscă pentru ceasuri deșteptătoare îl uluia considerabil pe proprietar.

– Aș vrea să fie și Bundle cu noi, murmură Bill. O cunoști, nu, Jimmy? Oh, ți-ar plăcea. E o fată splendidă – și foarte de gașcă – și, ascultă ce-ți zic, e și deșteaptă. Tu o cunoști, Ronny?

Ronny clătină din cap.

– Nu o cunoști pe Bundle? Pe unde-ați umblat? E, pur și simplu, senzațională.

– Fii ceva mai subtil, Bill! spuse Socks. Nu mai trăncăni atâta despre prietenele tale și treci la treabă!

Domnul Murgatroyd, proprietar la Murgatroyd's Stores, izbucni entuziasmat:

– Dacă-mi permiteți un sfat, domnișoară, v-aș sugera să *nu* îl luați pe cel de șapte șilingi și unsprezece penny. E un ceas bun, desigur, nu vreau să spun că nu e, dar sfatul meu este să-l luați pe cel de zece șilingi și șase penny. Merită din plin banii în plus. Este mai fiabil, mă înțelegeți? N-aș vrea să spuneți după aceea...

Era evident pentru toată lumea că domnul Murgatroyd trebuia oprit asemenea unui robinet.

– Nu ne trebuie un ceas fiabil, zise Nancy.

– Trebuie să meargă o singură zi, atâta tot, spuse Helen.

– Nu vrem unul subtil, interveni și Socks. Vrem unul care să sune cât mai tare.

– Vrem... începu Bill, dar nu putu să termine, pentru că Jimmy, care avea o minte mecanică, văzuse, în sfârșit, mecanismul.

În următoarele cinci minute, în magazin răsună fârâitul îngrozitor și asurzitor a numeroase ceasuri deșteptătoare.

În cele din urmă, fură alese șase modele excelente.

– Și fiți atenți, spuse mândru Ronny. O să iau unul și pentru Pongo. A fost ideea lui și ar fi păcat să-l excludem. Va fi reprezentat printre cei prezenți.

- Ai dreptate, spuse Bill. Și o să iau încă unul pentru Lady Coote. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Și doar face și ea ceva. Probabil îl ține în timpul ăsta de vorbă pe Gerry.

Într-adevăr, chiar în acele momente, Lady Coote istorisea în detaliu o poveste lungă despre MacDonald și despre o piersică extraordinară și se simțea deosebit de bine.

Ceasurile fură împachetate și achitate. Domnul Murgatroyd privi mașinile îndepărtându-se, cu o expresie nedumerită. Foarte spirituali mai erau tinerii din înalta societate de azi, da, foarte spirituali, dar deloc ușor de înțeles. Se întoarse cu un sentiment de ușurare să se ocupe de soția vicarului, care voia un model nou de ceainic, fără picurător.

Capitolul 2

DESPRE CEASURI DEȘTEPTĂTOARE

- Și? Unde să le punem?

Cina se terminase. Lui Lady Coote i se explicase încă o dată ce avea de făcut. Sir Oswald le venise pe neașteptate în ajutor, sugerând o partidă de bridge - nu că *a sugera* ar fi fost cuvântul potrivit. Sir Oswald, așa cum se cuvenea în cazul unuia dintre „căpitaniii industriei britanice“, doar își exprima preferința și cei din jurul lui se grăbeau să se plieze pe dorința marelui om.

Rupert Bateman și Sir Oswald formau o echipă și jucau împotriva lui Lady Coote și a lui Gerald Wade, ceea ce se dovedi un aranjament foarte fericit. Sir Oswald juca bridge la fel cum făcea orice altceva, adică extrem de bine, și îi plăcea să aibă un partener pe măsură. Bateman era un jucător de bridge la fel de eficient pe cât era și ca secretar. Amândoi se dedicau strict chestiunii în cauză, rezumându-se să rostească doar scurt și răspicat,

atunci când era cazul: „Doi fără atu“, „Contra“, „Trei pici“.

Lady Coote și Gerald Wade erau vorbăreți și împrăștiați și tânărul avea grijă să afirme la sfârșitul fiecărei mâini: „Draga mea parteneră, ai jucat această mână absolut splendid!“ pe un ton plin de admirație, pe care Lady Coote îl găsea deopotrivă nou și extrem de reconfortant. Și mai aveau și cărți foarte bune.

Ceilalți se presupunea că dansau pe muzica de la radio în sala mare de bal. De fapt, erau strânși în jurul ușii camerei lui Gerald Wade și atmosfera era încărcată de râsete înăbușite și de ticăitul zgomotos al ceasurilor.

– Sub pat, în linie, sugeră Jimmy, ca răspuns la întrebarea lui Bill.

– Și la cât să le punem? La ce oră să sune, vreau să zic? Toate deodată, ca să creeze un tărăboi de proporții, sau la intervale diferite?

Subiectul fu discutat cu înflăcărare. Pe de o parte, unii susțineau că, pentru un campion al somnului, ca Gerry Wade, era necesar să se combine forțele a opt ceasuri deșteptătoare. Cealaltă parte argumenta în favoarea unui efort constant și prelungit.

În cele din urmă, câștigă cea de-a doua tabără. Ceasurile fură setate să sune unul după celălalt, începând cu ora 6.30.

– Și sper, spuse Bill, ca un adevărat virtuos, că o să fie o lecție pentru el.

– Învățătură de minte! zise și Socks.

Abia începuseră să ascundă ceasurile, când se dădu brusc alarma.

– Șșșttt! strigă Jimmy. Urcă cineva!

Urmă un moment de panică.

– E-n regulă, spuse Jimmy. E doar Pongo.

Profitând de faptul că juca mâna moartă, domnul Bateman se ducea în camera lui, după o batistă. Se opri din drum ca să evalueze situația întâlnită. După care făcu un comentariu, unul simplu și practic:

– O să le audă ticăind când o să se ducă la culcare.

Conspiratorii se uitară unul la celălalt.

– Ce v-am zis eu? spuse Jimmy, cu vocea încărcată de respect. Pongo a fost întotdeauna deștept.

Deșteptul își văzu mai departe de drum.

– E adevărat, admise Ronny Devereux, înclinându-și capul într-o parte. Opt ceasuri care ticăie deodată fac al dracului de mult zgomot. Nici măcar bătrânul Gerry, așa dobitoc cum este, n-are cum să nu le audă. O să-și dea seama că ceva nu e-n regulă.

– Mă întreb dacă chiar așa e, spuse Jimmy Thesiger.

– Ce anume?

– Așa dobitoc pe cât îl credem.